

מעשה מה שאירע בעיר הלוסק שהיה שם איש אחד פשוט, רק שהיה ירא ה' ולא היה ביכולתו להבין

בספרים כלל ונסע בימי הקיץ לבאברויסק אולי יזדמן לו מה להרויח שם, והשכיר את עצמו לאיש אחד להיות נוטר אילני מאכל העושים פירות שלא יגנבו מהם הפירות. וכמה וכמה אילנות היה

והאילנות הנ"ל היה רחוק מהעיר, והוא היה נוטר יחידי שם. פעם אחד בלילה התמרמר את עצמו בבכיה באמירת תהלים בקיפוטל למנצח על אילת השחר, וישן מתוך בכייתו ועיקר הבכיה שלו היתה על מה שלא זכה לחכמת התורה. וטבע של החיצונים היינו הקליפות ר"ל [רחמנא לצלן] להתדבק באיש עצב. ויתער משנתיה והנה שני אנשים עומדים לנגדו זקנים ונשואי פנים. ויאמר האחד: "אני משה רבכם." והשני אמר: "אני אליהו הנביא." ויאמר להם: "למה באתם אלי?" ויאמרו לו: "שמענו את בכייתך שבחפצך שיהיה לך יד בחכמת התורה, לכן באנו אליך ללמוד אתך וכן נבואה בכל לילה ולילה ללמוד אתך. ואחר שתוכל ללמוד אזי תקשיב לדברינו לכל אשר אנו מצוים אותך. אז תהיה מאושר מאוד." וילמדו ספר הזהר אתו כמו חצי שעה באמצע הלילה, וכן יעשו בכל לילה. והיה ככלות הקיץ בתחילת החורף, כאשר כלתה אצלו שמירת האילנות, אזי חזר לעירו להלוסק. וגם שם היו באים בכל לילה ללמוד אתו ספר הזהר ומקומו היה להתפלל בבהמ"ד [בבית המדרש] של ר' אשר ז"ל ושם היו לומדים תורה. פעם אחת היתה מחלוקת בין

הלומדים במקום אחד בפשט דברי הזהר, והאיש הנ"ל היה מקומו אצל התנור כדרך הפחותים. והיה כאשר שמע שהם מפלפלים בפשט דברי הזהר וילך אליהם ויאמר: "רבותי, שמעוני, ואף אני אענה חלקי בפשט דברי הזהר." ויאמר להם הפשט ויראו הלומדים כי הפשט רחוק מאוד מן האמת, רק התפללו על ידיעתו בזה אשר הם היו יודעים אוחו מכבר כי הוא עם הארץ ולא היו

לו שום ידיעה לקרוא בספרים כאלה. ועוד פעמים אירע כזאת, ויאמר להם ג"כ [גם כן] פשט רחוק מן האמת ומקומו היה בבהמ"ד [בבית המדרש] של ר' אשר ז"ל. והגבאי דשם הוא בנו ר' זלמן נ"י [נרו יאיר] והוא מופלג גדול והוא דר בבהמ"ד [בבית המדרש] שהיה לו שם מקום דירה עבור ב"ב [בני ביתו]. פעם אחת בשבת אחר התפילה הלכו כל העם לאכול סעודת הצהרים כדרכם, והאיש הנ"ל לא הלך לאכול אך בכה במרירות לב. והאיש ר' זלמן אחרי כי שם ביתו, ראה כי הוא יושב ואינו הולך לסעוד ובוכה במרירות. אזי שאל את פיו שיודיעו שורש דבר על מה זה ועל מה

מעשה מה שאירע בעיר הלוסק שהיה שם איש אחד פשוט רק שהיה ירא ה' ולא היה ביכולתו להבין בספרים כלל ונסע בימי הקיץ לבאברויסק אולי יזדמן לו מה להרויח שם והשכיר את עצמו לאיש אחד להיות נוטר אילני מאכל העושים פירות שלא יגנבו מהם הפירות וכמה וכמה אילנות היה שם והיה דרכו לומר תהלים בע"פ

והאילנות הנ"ל היה רחוק מהעיר והוא היה נוטר יחידי שם. פעם אחד בלילה התמרמר את עצמו בבכיה באמירת תהלים בקיפוטל למנצח על אילת השחר וישן מתוך בכייתו ועיקר הבכיה שלו היתה על מה שלא זכה לחכמת התורה וטבע של החיצונים היינו הקליפות ר"ל להתדבק באיש עצב ויתער משנתיה והנה שני אנשים עומדים לנגדו זקנים ונשואי פנים ויאמר האחד אני משה רבכם והשני אמר אני אליהו הנביא ויאמר להם למה באתם אלי ויאמרו לו שמענו את בכייתך שבחפצך שיהיה לך יד בחכמת התורה וכן נבואה בכל לילה ולילה ללמוד אתך ואחר שתוכל ללמוד אזי תקשיב לדברינו לכל אשר אנו מצוים אותך אז תהיה מאושר מאוד וילמדו ספר הזהר אתו כמו חצי שעה באמצע הלילה וכן יעשו בכל לילה. והיה ככלות הקיץ בתחילת החורף כאשר כלתה אצלו שמירת האילנות, אזי חזר לעירו להלוסק. וגם שם היו באים בכל לילה ללמוד אתו ספר הזהר ומקומו היה להתפלל בבהמ"ד של ר' אשר ז"ל ושם היו לומדים תורה. פעם אחת היתה מחלוקת בין הלומדים במקום אחד בפשט דברי הזהר והאיש הנ"ל היה מקומו אצל התנור כדרך הפחותים. והיה כאשר שמע שהם מפלפלים בפשט דברי הזהר וילך אליהם ויאמר: "רבותי, שמעוני, ואף אני אענה חלקי בפשט דברי הזהר." ויאמר להם הפשט ויראו הלומדים כי הפשט רחוק מאוד מן האמת, רק התפללו על ידיעתו בזה אשר הם היו יודעים אוחו מכבר כי הוא עם הארץ ולא היו

לו שום ידיעה לקרוא בספרים כאלה. ועוד פעמים אירע כזאת ויאמר להם ג"כ פשט רחוק מן האמת ומקומו היה בבהמ"ד של ר' אשר ז"ל והגבאי דשם הוא בנו ר' זלמן נ"י והוא מופלג גדול והוא דר בבהמ"ד שהיה לו שם מקום דירה עבור ב"ב פעם אחת בשבת אחר התפילה הלכו כל העם לאכול סעודת הצהרים כדרכם והאיש הנ"ל לא הלך לאכול אך בכה במרירות לב והאיש ר' זלמן אחרי כי שם ביתו ראה כי הוא יושב ואינו הולך לסעוד ובוכה במרירות. אזי שאל את פיו שיודיעו שורש דבר על מה זה ועל מה

הוא יושב ואינו הולך לסעוד ובוכה במרירות. אזי שאל את פיו שיודיעו שורש דבר על מה זה ועל מה

